

get. Det maa være mig tilladt for Sammenhængens og Fuldstændighedens Skyld at kaste blot et flygtigt Blik paa Sagens allernærmeste Historie, hvilken er den, at Regjeringen i Samlingens Begyndelse forelagde et Lovforslag om Udvidelse af Frederikshavns Havn for Rigsdagen, at dette Lovforslag kom til første Behandling i Folkethinget den 17de December, at der ved denne Leilighed udspandt sig en levende Meningsudveksling om, hvorvidt Lovforslaget skulde henvises til det allerede dengang nedsatte Finantsudvalg, eller der i den Anledning skulde nedsættes et særligt Udvalg til dets Behandling. Den sidste Mening seirede, og der nedsattes et særligt Udvalg paa 11 Medlemmer, der syntes at ville behandle og fremme Sagen med Alvor og Bevillie, og der var saaledes for dette Lovforslag tillyseladende en langt bedre Udsigt end for andre Lovforslag til helstindet at slippe gennem Udvalgsstærtsilden. Denne Sagens regelmæssige, lad mig hellere sige regelrette, Gang blev imidlertid afbrudt. Paa een Gang forsvandt Lovforslaget mellem Udvalgets Hænder, maatte med dets fulde Samtykke, for samtidigt at dukke op i en hel anden og nyere Form paa Tillægsbevillingsloven, og denne Blomst satte senere en lille Frugtknop paa Finantsloven paa en hel Linie, i hvilken Skikkelse Sagen nu foreligger her. Det var uimagtelig en overraskende Metamorfose, og der kan jo ikke tvivles om, at den bevirkedes af stærke Grunde; hvilke disse vare, har jeg ganske vist mere end en Anelse om, men da de ikke ere komne offentlig frem, antager jeg det for bedst, at jeg beholder dem for mig selv, for alene at holde mig til Faktum, det simple Faktum, som Udvalget i sin Betænkning til Finantsloven gengiver saaledes: „Det særlige Lovforslag synes at være forsvundet, og dets Indhold dermed unddraget Landsthingets Prøvelse.“ Med disse to korte, men syndige Sætninger er egentlig hele det eiendommelige Sagforhold fremsjillet. Et Lovforslag, der er fremsat af den høie Regjering for Rigsdagen, forsvinder, ikke paa den Maade, som vi Alle have haft saa rig Leilighed til at kende, ved, at det negtes Fremme eller bryr Straadbød i et Udvalg; nei, Lovforslaget forsvinder, men dets Gjenstand lever op som en Aktualitet paa andre Lovforslag, nemlig Finantsloven og Tillægsbevillingsloven, Lovforslag, paa hvilke Landsthingets Indflydelse langtfra er jevnbyrdig, thi allerede af den Grund, at der i Reglen ikke leevnes dette Thing tilstrækkelig Tid til deres indgaaende Behandling, vil praktisk taget Indflydelsen blive noget ringere end paa almindelige Love, og dermed er jo i Grunden kun igjen sagt, hvad det allerede Udvalg siger i sin Betænkning, som jeg tidligere refererede, at Sagen egentlig er unddraget Landsthingets Prøvelse. Jeg er glad over, at den Paastand ikke skyldes mig, men at den skyldes en veloverveiet Udtalelse af Udvalget

i en Betænkning, der sikkerlig isølge dens hele Betydning har været Gjenstand for den omhyggeligste Overveielse og Afsling, og det maa saaledes antages at være fastslaaet, at der her foreligger en Sag, en vigtig Sag, der antages at skulle vedtages af Landsthinget, uagtet Sagen selv er undragen Thingets nærmere saglige Prøvelse. Jeg maa tilstaa, at jeg befinder mig i en ikke ringe Forlegenhed, for at finde det mest passende Udtryk, hoormed den Forbring, der stilles til dette Thing fra det andet Things Side, kan karakteriseres; thi jeg veed, at selv den bedste Sag let skaades ved Overdrivelser, og denne Sag er mig for stor og betydningsfuld til, at jeg ved en uforsigtig Optræden fra min Side kunde ønske at udsætte den for Fare. Jeg vil derfor erindre det betjendte italienske Ordsprog: Chi va piano va sano; ma chi va forte va in morte. Lad mig derfor se paa Sagforholdet med den størst mulige Sindighed. Jeg har tilladt mig at kaste et kort Blik tilbage paa, hvorledes denne Sag er kommen til at foreligge her; men jeg tror, det vilde være ikke ganske uoplysende tillige at kaste et Blik paa, hvorledes denne Sag burde foreligge, hvorledes den vilde have foreligget, hvis den havde fulgt den normale Vej. For det Første vilde paa nærværende Lovforslag Nr. 7 paa Post 14 ikke være til; for det andet vilde Post u paa Finantslovens § 27 ogsaa have manglet, og istedetfor vilde for det tredje paa Finantslovens § 28 nærværende Lovforslag med dets finantssielle Resultat findes opført. Med den høitærede Formands Tillægsbevilling maa det maatte til Oplysning være mig tilladt at oplæse det første Stykke af denne Paragraf:

„Derfor følgende Lovforslag, nemlig:

1. Forslag til Lov om Tilveiebringelse af Egevaegt imellem Universitetets Indtægter og Udgifter,
2. Forslag til Lov om Opførelse af et nyt Kaserneetablisement for Gardehusarregimentet,
3. Forslag til Lov om Udvidelse af Artilleriets og Fodfolkets Skydebaner paa Amager ved Inddæmning i Kalvebod Strand,
4. Forslag til Lov om overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvesenets Fremme,
5. Forslag til Lov om Udvidelse af forskellige Stationer paa de sjællandske Statsbaner,
6. Forslag til Lov om Forlængelse af Bramminge—Ribe Banen til Landgrønden,
7. Forslag til Lov om en Sernbane fra Slagelse Station til Ræstved Station,
8. Forslag til Lov om Anlæg af et Fri-lager ved Kjøbenhavns Koldbodplads, erholde Lovskraft i Finantsaaret 1882—83, beregnes de deraf flydende Indtægter og Udgifter under næbenstaaende Konti med de der anførte Tillægsbeløb.“